

BAKA ISTVÁN VERSEI

Yorick monológja Hamlet koponyája felett

Jó gazda Fortinbras király zárás után kimehetek a temetőbe és ilyenkor rejtekhelyéről előkotrom Hamlet koponyáját a tenyeremen tartva nézegetem és beszélek hozzá szegény Hamlet amikor még a te bolondod voltam senki se kapott kardjához ha dánul mondtam vicceket persze a svéd is szép sőt igazi kultúrnyelv nem úgy mint a dán s az urak a hasukat fogva röhögtek mucsai kiejtésemen rengeteg aranyat kapok már vettem egy kis kertés házat Helsingőrtől nem messze kecském van és gazdaasszonyom az enyémnél is csángóbb tájszóval ha kimegyek mindig friss tejet fej gyümölcsöt hoz s vacsora után lefekszik velem de te mégis hiányzol néha Hamlet jó uram utcákat neveznek el rólad de azt hogy utca svédül írják ez vicces is és szomorú is de meg lehet szokni a hivatalos krónikákban sovány búskomor és filozófus vagy holott én emlékszem kövér voltál harsány és kivörösödött arcodról vívás közben csorgott a verejték várt is a mérgezett kendő anyád kezében de te elhárítottad s továbbküzdöttél mint bocsáss meg a hasonlatért a hízott patkány ha sarokba szorítják más ivott a mérgezett kupából más halt meg a mérgezett hegyű tórtól téged voltaképpen a guta ütött meg öt perccel Fortinbras jövele előtt meg azt hiszem az undor és a kétségbeesés hogy **EZEK EZEKEL ÉS RÁADÁSUL DÁNOK** én tudom nem volt igazad s hogy benned a svéd imperializmus szálláscsinálóját látták meg egyébként is túl sokat fecsegtél mindegy én szerettelek bár oly rosszul epigonizáltál a tőlem hallott vicceket sütötted el a tőlem látott grimaszokat utánoztad de milyen ügyetlenül és milyen erőltetetten és érezhetően viszolyogva a felvett szereptől ahogy egy profi sohasem mert tiszteli a mesterséget mint én a királykodást habár a lelkem legmélyén kiröhögöm de kár most még ebbe is belemenni elég hogy a te koponyád van a kezemben s nem az enyém a tiédben elképzelem milyen nagyképű bölcsességeket szavalnál a helyemben amíg én bocsáss meg ezt az álszerénységet csak nézek üres szemeidbe számlálom csorba fogaid tapintom orrcsonkodat és a sárga vázra próbálom visszarakni képzeletben a húst a bőrt haj- és szőrszálakat s ama vízenyősszürke alkoholtól párás és mégis értelemről csillogó szemeket amelyekbe néztem egykor igen akkor is amikor tudtam már fényüket kioltják hamarosan s kialszik velük Dánia fénye örökre bár még az se biztos.

Ophelia

(YORICK MÁSODIK MONOLÓGJA)

Mindig fehér ruhában jártál bár olyan áttetszőben hogy átsötétlett rajta hónalj- és ágyékszőrzedet s gyakorta megnyalt ajkaid úgy csillogtak akárcsak a kívánás nedvében azó függőlegesek bocsáss meg hogy önkéntes halálod után ily szeméremértő kifejezésekkel emlékezem meg rólad ám ez az igazság mindenki észrevette tán csak Hamlet nem ki fatökű volt vagy a fatökűséget is tettette mit tudom én bordélyba járt-e s melyikbe engem nem vitt magával én utánad lopódtam amikor te utána lopódtál s kilested groteszk taglejtéseit kihallgattad a dünyögését s nem sejtetted hogy tudja figyeled és szorgosan jelented atyádnak bátyádnak szándékos szerető aggodalomból felség- és istensértő szavait tenéked ez a játszma túl bonyolult volt nem fogtad fel hogy csupán szöcsöve voltál minden intrikáját te közvetítettél aki csak a depresszióját akartad orvosolni hívn hogy minden férfiőrület jege elolvad végül a megfelelő leányhüvelyben ó ha engem kívántál volna magadba fogadni **MICSODA KARDJA LENNÉK MOST AZ ÚRNAK** de ebben is más volt a sorsom így lehettem tárgyilagos szemtanúja és egyetlen túlélője a tragédiának melyben te végig öntudatlanul s szereptévesztve hulltál a halálba inkább símogatnád a püpomat esténként a kötésed félretéve és bámulnánk a kandalló tüzeiben Hamlet kibomlott ingét elmerengve néha szeretkezés helyett is.

